

MASneep, gehouden te Bedum, 12.02.2020

L. Hand.17:1-9
1Tess. 1:1-7, 1Tess. 2:17-3:13
T. 1Tess. 3:11-13
Ps. 25:2, 6
Ps. 81:6, 7, 8
Gz. 7:1, 5
Gz. 27:1, 5, 8, 9
Ps. 101:1, 2, 5
Ps 36:2

Geliefde gemeente van onze Heere Jezus Christus,

Het thema wat ik boven de preek heb geschreven luidt als volgt:

Thema: Paulus' gebed om het werk van de Heere in de gemeente van Christus in Thessalonica

Dat is:

- 1. een gebed in afhankelijkheid**
- 2. een gebed om overvloedige liefde**
- 3. een gebed om onberispelijke heiliging**

Geliefde gemeente van onze Heere Jezus Christus,

1. een gebed in afhankelijkheid

We staan vanochtend aan het begin van deze serie over het tweede deel van de eerste brief van Paulus aan de Thessalonicenzen wat langer stil bij de inleiding tot deze brief. Dat begrijpt u. Dan heeft u het ook wat helder voor u wat nu de omstandigheden waren waaronder Paulus deze eerste brief aan de gemeente in Thessalonica heeft geschreven. De gemeente van Thessalonica gesticht door Paulus, door Silvanus en door Timotheüs op hun tweede zendingsreis. Het was één van de eerste plaatsen gemeente, in Europa, waar het evangelie gebracht werd. Thessalonica ligt in Noord-Griekenland.

Jongens en meisje, jullie kunnen thuis misschien wel even op googlemaps kijken. Daar kun je opzoeken waar Thessalonica ligt. Het gebied waarin Thessalonica ligt heet Centraal Macedonië.

Hoe is deze gemeente gesticht? Dat hebben we gelezen met elkaar in Handelingen 17. Paulus, die naar zijn gewoonte, altijd eerst het evangelie ging verkondigden aan de Joden. De Joden waren tenslotte het volk van God. Zo is Paulus ook in Thessalonica, eerst naar de synagoge gegaan. Drie weken lang, drie sabbatten, heeft hij daar het

Evangelie verkondigd van Jezus Christus, van de Gekruisigde, van de Opgestane, van Hem die Koning is.

Heel veel joden hebben dat Evangelie verworpen. Maar er waren ook godvrezende Grieken, waarschijnlijk bekeerde Grieken tot het jodendom, maar ook heel veel vrouwen die bekendheid hadden kennelijk in die stad, die zich wel bekeerden. En dat waren er niet maar een paar, maar het waren er best heel veel die door het onderwijs van Paulus, door het werk van de Heilige Geest in hun hart geraakt werden.

En dan ontstaat onder de Joden die Paulus verwerpen heel veel jaloersheid. Ze moeten die prediking van de apostel niet. En u heeft het gelezen, ze veroorzaken opstand op de markt, wat heel veel verwarring geeft. Zij proberen Paulus en Silvanus en Timotheüs te grijpen, maar die ontkomen. En wat doen ze dan? Vervolgens gaan ze naar huis van ene Jason en nog andere broeders die bekeerd zijn, en die slepen ze dan hun huis uit. Het marktplein over. En ze brengen hen vervolgens voor de stadhouders. Want, er moet in hun ogen een einde komen aan de verkondiging van het Evangelie.

Uit de brief die Paulus stuurt aan de gemeente in Thessalonica blijkt dat het niet bij die verdrukking op die ene sabbat is gebleven. De mensen hebben het Evangelie aangenomen zegt Paulus te midden van veel verdrukking. Verdrukking die Paulus dus ook persoonlijk kende. Paulus vlucht dan vervolgens naar Berea. En via Athene komt hij in de streek van Agaje terecht. Een streek waar ook de gemeente van Korinthe lag.

En het is in die gemeente van Korinthe dat Paulus dan voor langere tijd aan de slag gaat. Paulus heeft zonder succes meerdere keren geprobeerd om terug te komen naar de gemeente in Thessalonica. Want het werk van Paulus in die gemeente van Thessalonica, u begrijpt, -het was maar 3 zondagen- dat was abrupt onderbroken.

Het is heel begrijpelijk wanneer we dan ook lezen in deze brief van Paulus aan de gemeente van Thessalonica dat Paulus er echt naar verlangt heeft om de broeders en zusters weer te zien. Om te kijken hoe het met ze is. Om met eigen ogen te zien hoe het er met hun geloof voorstaat. Zou hun geloof in die verdrukking, -waar Paulus zo abrupt voor gevlucht is- zal hun geloof stand hebben gehouden? Of zou de satan het werk na hun vertrek verwoest hebben?

Paulus doet dan vervolgens meerdere pogingen om terug te komen naar de gemeente in Thessalonica. Maar dan lezen we in hoofdstuk 2:18 dat satan dat werk telkens heeft verhinderd.

Maar na een nieuwe poging is het Timotheüs dan toch gelukt om terug te komen in de gemeente van Thessalonica. Timotheüs doet daar zijn kerkvisitatie en teruggekomen in Korinthe brengt hij verslag uit aan Paulus en aan Silvanus die achter zijn gebleven in de gemeente van Korinthe.

En wanneer Paulus uit de mond van Timotheüs hoort van hun liefde en van hun geloof en de goede herinnering die ze hebben aan het bezoek van Paulus, dan zegt Paulus: 'toen werd ik zelf ook bemoedigd in de verdrukking, vanwege hun geloof'. En brengt Paulus de dank en de vreugde voor God.

En met dit blijde nieuws uit Thessalonica groeit opnieuw bij Paulus het verlangen om hen persoonlijk te ontmoeten.

Om hen te bemoedigen.

Om aan te vullen en te volmaken wat nog aan hun geloof ontbreekt.

En wat doet Paulus dan gemeente?

Want zo zijn we dan aangekomen bij ons tekstwoord.

Wat doet Paulus dan?

Paulus gaat in gebed. Niet voor het eerst, nee, dag en nacht. Moeten jullie niet denken, jongens en meisjes dat Paulus dus nooit slaap nodig had. Omdat hij nacht en dag aan het bidden was.

Nee, nacht en dag wil zeggen. Zoveel tijd als hij erin kon steken was Paulus in gebed. Hij hield niet op. Aanhoudend bad hij voor de gemeente in Thessalonica.

Want Paulus weet. Er is er maar Eén die de gemeente bestuurt. Er is er maar Eén die alles werkt en dat is God. Onze God en Vader zelf. En onze Heere Jezus Christus, die echt Mens is, maar dus ook echt God.

Gemeente, wat is dat een heerlijke aanspraak waar de apostel zijn gebed mee begint. Paulus weet zich helemaal afhankelijk van de HEERE God. Hij roept Hem aan Die als enige in staat is om de weg die satan verhindert te banen. **Onze** Vader zelf schrijft de apostel in vers 11 .

Wat moet dat bemoedigend geweest zijn voor de gemeente in Thessalonica. Wat is het bemoedigend voor ons vandaag, dat je door het geloof in de Heere Jezus Christus. Dat wij als gemeente van Christus in deze heerlijke relatie staan mogen tot God. Dat wij Hem aan mogen spreken als, 'Onze Vader'. Dat is een wonder, daarin klinkt echt die vertrouwelijke omgang tussen Vader en Zijn kinderen.

En dat dan de Heere Jezus Christus onze eigenaar is. Onze Vader en de **Heere** Jezus Christus. Onze Heere, degene die het over Zijn gemeente te zeggen heeft. Die alle macht heeft in de hemel op de aarde. Deze Jezus die Paulus verkondigd heeft is Heere.

Hij is Koning, Hij is Heere!

Zie u hoe afhankelijk Paulus zich weet van God en van Christus in zijn werk. Daar zit een les in voor de ambtsdragers. Wij kunnen soms zomaar denken dat *wij* de kerk bouwen. Dat het van *ons* afhangt. En dat we de Heere soms zo weinig betrekken in ons bezoekwerk. In ons vergaderwerk. In ons preekwerk. Paulus weet zich in zijn ambtelijke werk totaal afhankelijk van de Heere. Niet alleen wat betreft de geestelijke opbouw van de gemeenteleden. Maar nu ook als het gaat om zijn eigen aanwezigheid. Zijn eigen werk, om zijn eigen verlangen. 'Moge **Hij** onze weg naar U toe leiden, moge **de Heere** u

doen toenemen in overvloedige liefde, moge **de Heere** uw harten versterken’.

Gemeente, uiteindelijk moet de Heere het doen in ons leven met Hem.

Moet de Heere het doen als het gaat om de opbouw en de bewaring van Zijn gemeente.

En Hij wil het ook doen, want hij is onze Vader!

Zo ziet de Heere dus in liefde om, naar Zijn gemeente in Thessalonica, door Zijn apostel Paulus, die Hij heeft aangesteld. Zo ziet de Heere Jezus Christus zelf om naar Zijn gemeente, om hen op te bouwen, om hem te troosten, om hem aan te scherpen, om hem te bemoedigen, om hem te doen toenemen in geloof.

‘Moge de Heere onze weg naar U toe leiden’.

Gemeente, is Paulus inderdaad teruggekomen in Thessalonica? Is het gebed van Paulus verhoord?

Ja, het is verhoord, maar wel heel veel jaren later, op Gods tijd.

U kunt het lezen in het boek Handelingen. Ik meen in hoofdstuk 20. Op Gods tijd is Paulus weer door deze streek van Macedonië getrokken. En zou hij de gemeente van Thessalonica dan links hebben laten liggen denkt u? We mogen ervanuit gaan dat hij ook die gemeente daar opnieuw heeft bezocht. Dat hij ze ook toen weer met heel veel woorden heeft mogen bemoedigen. Wat een heerlijk gebed in afhankelijkheid.

2. Het is ook een gebed om overvloedige liefde.

De apostel Paulus bidt of de Here Jezus wil maken dat de gelovigen in Thessalonica overvloedig zijn in de liefde.

Gemeente, dat Paulus hierom bidt, wil niet zeggen dat daar onderling dus geen liefde was. Nee, Paulus, -u moet maar even terugbladeren naar hoofdstuk 1:3- Paulus heeft daar de Heere gedankt voor de liefde die daar was in de gemeente. *‘en zonder ophouden denken wij aan het werk van uw geloof, de inspanning van uw liefde en de volharding van uw hoop op onze Heere Jezus Christus voor het aangezicht van onze God en Vader’.*

Dus Paulus heeft gedankt voor die liefde die er was en dat lezen we ook terug in die rapportage van Timotheüs in hoofdstuk 3:6, ‘Timotheüs die is bij ons vandaan teruggekomen en hij heeft ons de goede boodschap gebracht van uw geloof en *liefde*’. Daar was dus onderlinge liefde in de gemeente.

Maar Paulus bidt God, dat die gemeente nu mag toenemen in liefde. En niet maar een beetje karig, maar OVERVLOEDIG. Het moet overstromen van liefde in de gemeente. Daar bidt Paulus om.

Toenemen in de liefde tot elkaar. Dat betekent niet dat we allemaal lieve woordjes tegen elkaar zeggen, -dat is ook belangrijk- maar het gaat hier om gevende liefde. Dat is een liefde die zichtbaar en merkbaar wordt in de praktijk. Dat je elkaar helpt, dat je om elkaar geeft, dat je iemand bemoedigd met woorden, maar ook met daden. Dat je jezelf in de gemeente van de Heere Jezus Christus wegcijfert voor de ander. Dat je wat voor een ander doet zonder dat je ernaar verlangt dat een ander wat voor jou doet.

We kunnen zomaar wat klagen: 'ik zie nooit iemand, krijg nooit bezoek, of weinig'. Maar gemeente, stelt u zich wel eens de vraag: 'wat doe ik voor die ander? Hoe zit het met mijn liefde en met mijn geven?'

Gemeente laat het toch ook bij ons zo zijn dat we toenemen in de liefde tot elkaar. Er is liefde ook bij ons. Dat is iets om God dankbaar voor te zijn. Maar we moeten erin toenemen! En dat moet de Heere geven, anders lukt dat niet.

Paulus geeft hier niet een nieuw gebod. De Heere Jezus Christus, die heeft namelijk ook zo'n gebod gegeven. Toen Hij Zijn discipelen vlak voor zijn lijden en sterven een nieuw gebod gaf. En toen zei Hij: 'Ik gebied jullie, -ik zeg het even in mijn eigen woorden- om elkaar lief te hebben, zoals Ik jullie heb liefgehad, moeten jullie elkaar liefhebben'.

Gemeente, dat betekent dus dat de liefde van Christus in ons werkt en woont en naar buiten komt. Tastbaar,
voelbaar,
hoorbaar.

Gemeente, hoe staat het er voor bij ons met deze liefde? Is er bij ons het hartelijke voornemen om in liefde en vrede met elkaar te leven?

Deze opdracht van Christus aan ons adres kunnen wij niet nakomen zonder het gebed. Het gebed om de werking van de Heilige Geest in ons hart. Het gebed van Psalm 81, pleitend op Gods beloften, 'Heere geeft U het mij want van mezelf heb ik het niet'.

Paulus bidt dit gebed voor de gemeente in Thessalonica. Of de Heere liefde tot elkaar wil geven. Maar daar stopt het niet. Nee, liefde tot allen. Liefde tot alle mensen, dus niet alleen tot elkaar **in** de gemeente. Maar ook liefde tot de mensen **buiten** de gemeente.

'Tot allen', bidt Paulus. We komen het wel vaker tegen in het Nieuwe Testament.

Paulus bidt of de Thessalonicenzen daarin overvloedig mogen zijn. Gemeente, ook dit is iets om onszelf in te beproeven, hoe staan wij er als gemeente voor? Hebben we daar ook niet een taak in? Persoonlijk, als gemeente, het is een stimulans, een opdracht om daaraan gehoor te geven.

En dan moeten we bij de Thessalonicenzen goed de omstandigheden het oog houden waaronder Paulus dit bidt voor de gemeente. De gemeenteleden in Thessalonica zijn nl. nog niet zo lang geleden door die 'allen' over straat gesleept. Ze zijn door hen verdrukt.

Die allen zijn niet alleen de vriendelijke burenen. Maar dat zijn mensen die zich als vijanden hebben gedragen. Als haters van Christus en Zijn gemeente. En Paulus zegt nu: Laat uw liefde tot hen overvloedig zijn. 'Heb ze lief, wees uitbundig in de liefde voor hen'.

Gemeente, is dat ook niet wat de Heere Jezus Christus van ons vraagt: 'Heb uw vijanden lief, doe goed aan hen die u haten, en bidt voor hen die u beledigen'.

Ook wij kunnen het meemaken in ons leven. Dat mensen je beledigen. Kwaad doen vanwege je geloof. Ga dan maar eens voor ze bidden in liefde. Wat kan dat moeilijk zijn. Niet waar?

Daarom is het ook zo belangrijk dat we de Heere vragen: Heere helpt U mij om mijn vijanden lief te hebben. Geef dat ik daarin mag toenemen. Dat ook anderen in mij iets mogen zien van de liefde van Christus Jezus. Christus die voor vijanden zijn leven gaf aan het kruis.

Gemeente, hoe wordt deze liefde dan concreet? De apostel Paulus, die stelt zichzelf als voorbeeld. Hij beschrijft deze liefde aan het slot van vers 12, 'zoals ook wij dat zijn tot u'.

Dan is natuurlijk de vraag: Hoe is Paulus' liefde dan zichtbaar en merkbaar geweest in de gemeente van Thessalonica?

Dan kunt u dat lezen in het bijzonder bijvoorbeeld in hoofdstuk 2 vers 7. Daar beschrijft Paulus die liefde en dan zegt hij: 'ik ben bij jullie geweest, zoals een voedster, -wij zouden in onze tijd zeggen zoals een moeder haar kinderen koestert, een baby'tje knuffelt en zo streelt en aait- zo ben ik in jullie midden geweest'.

En in vers 11 schrijft Paulus: 'Ik ben geweest zoals een vader zijn kinderen heeft aangemoedigd' Ik heb jullie allemaal, één voor één, opgewekt. En wij hebben', schrijft Paulus dan, 'wij hebben niet alleen het Evangelie met u gedeeld, maar wij hebben ook ons zelf gedeeld'.

Paulus heeft zichzelf gegeven aan de gemeente. Waarom dan? Paulus zegt: 'omdat u ons lief geworden bent'. Ziet u gemeente, hoe Paulus hiermee in de voetsporen van de Heere Jezus Christus is gegaan. En zijn liefde aan de gemeente heeft betoond. En deze liefde houdt hij nu de gemeente in Thessalonica voor. En aan ons vandaag.

Zullen wij ons dan ook inspannen gemeente? Biddend om de kracht van de Heere. Biddend om Zijn liefde. Biddend om Zijn genade. Biddend om overvloedige liefde.

En biddend om onberispelijke heiliging.

3. een gebed om onberispelijke heiliging

Opdat Hij uw harten zou versterken om onberispelijk te zijn in heiliging voor het

aangezicht van onze God en Vader, bij de komst van de Heere Jezus Christus, met al Zijn heiligen.

Gemeente, opdat Hij uw harten zal versterken. Ziet u, Paulus die daalt af tot op de plaats waar uw verlangens, waar onze emoties, waar onze gedachten vandaan komen. Dat de Here God nu uw harten zal versterken. Dat Hij ze vastzet, dat Hij uw hart standvastig maakt.

Dat gebed is zo nodig. Want als het aan onszelf zou liggen dan zou er niks van terecht komen.

De Heere moet ons hart vastmaken, ook als het gaat om onze heiliging.

Paulus bidt dat de gemeente onberispelijk in heiliging zullen zijn. Wat betekent dat? Onberispelijk betekent zuiver. Zuiver in heiliging voor de Heere zijn. Dat betekent zonder smet, zonder zonden, zonder gebreken zijn. Onberispelijk in heiliging. Misschien dat bij één van uw, of bij één van jullie jongeren de vraag kan opkomen, 'ja maar, zo ben ik niet'. 'Ik ben niet onberispelijk in heiliging, ik schiet zo vaak te kort'.

Gemeente, Paulus zegt niet dat de gelovige nu al zo is in deze wereld. Alsof de gelovige volmaakt is. Je kunt daar als gelovige ook zo tegenaanlopen in je leven. Dat je verlangens, je gedachten en woorden soms zo onrein zijn. Zo verkeerd zijn. Zo zondig en onheilig zijn.

En als je dan aan het eind van de dag.

Wanner je gaat bidden.

En je terugdenkt aan de dag waarin zoveel gepasseerd is. Dat je dan zegt:

“ja, het was weer zo onheilig op zoveel momenten”

“Ik heb ook zoveel zondige gedachten gehad’.

Je belijdt het en bidt om vergeving en versterking van je hart.

Maar dan is daar bij een oprecht christen gemeente, wel het verlangen om heilig te zijn voor God en daarin toe te nemen. En dat is waar Paulus hierop wijst en om bidt.

Want het kan niet anders of eenieder die door waar geloof in Christus ingeplant is, brengt vruchten van dankbaarheid voort. Zo belijden wij met de woorden van de heidelbergse catechismus.

Paulus bidt om de vervolmaking daarvan, om de toename. Kijk en dan heeft de Heilige Geest door de pen van Paulus zoiets heerlijks geschreven. Paulus gebruikt als motivatie voor een geheiligd leven vandaag, de terugkomst van de Heere Jezus Christus in de toekomst.

Leest u maar nog eens mee: “opdat Hij uw harten zou versterken om onberispelijk te

zijn, in heiliging voor het aangezicht van onze God en Vader, bij komst van de Here Jezus Christus met al Zijn heiligen.

Bij de wederkomst van Christus. Dan zal de hier op aarde vaak moegestreden gelovige door de Heere, gelijkvormig worden gemaakt aan het beeld van Christus.

Dan zullen Gods kinderen die in dit leven zo vaak gestruikeld zijn. En ondanks Gods genade toch nog zo vies van zonden waren. Volmaakt, onberispelijk, in heiliging zijn. Zonder ook maar één smetje. Zonder één vlekje, zonder één rimpeltje zullen ze zijn. Bij de komst van de Heere Jezus. Dat is wat ons als gelovigen mag motiveren.

Nee, de gedachte aan de wederkomst van Christus zal een ieder die bewust in zonden leeft en daar niet mee wil breken niet motiveren om heilig te leven.

Kijk jongens en meisjes, even een voorbeeld. Je moet je even indenken iemand die opzettelijk de wet overtreedt. Bijvoorbeeld een inbreker. Iemand die aan het inbreken is, die zit echt niet te wachten op de komst van de politie, toch? Integendeel.

Of. Misschien heb ook jij wel iets gedaan wat niet mag. Stiekem een snoepje gepakt uit de kast, terwijl je wist dat het niet mocht. Als je dat dan doet, dan hoop je dat papa en mama niet binnen komen op het moment dat je dat doet!

Zo kan het in het leven ook zijn. Dat je bewust in zonden leeft. En er niet mee wil breken. Je niet bekeerd. In zulk soort situaties is daar waarschijnlijk ook geen verlangen naar de komst van Christus. Een ieder van ons kent zijn eigen hart en leven. God kent het ook. Doe daarom weg wat onheilig is. En kom vandaag tot Christus met berouw. Met al je onheiligheid. Want, bij Hem is vergeving. Dan is daar bij Christus genade en kracht voor vernieuwing. Een groei in heiliging. En dan zal de Rechter die eens aan de hemel verschijnt je Redder zijn.

Gemeente, is dit gebed nu geen bemoedigende aansporing ook voor ons, om in ons leven onberispelijk te zijn in heiliging. Om daarnaar te verlangen. Om daar ook je krachten aan te geven. In de kracht van de Heere Jezus Christus.

Dat vraagt de Heere van ons. Met daarbij het heerlijke uitzicht op de eeuwige volmaaktheid.

Is dat geen motivatie! Zodat ook u straks onberispelijk zal zijn in heiliging, voor het aangezicht van onze God en Vader, bij de komst van de Here Jezus, met al Zijn heiligen.

Al Zijn heiligen, we hebben niet meer de tijd om daar lang bij stil te staan, maar, dat is met alle gestorven gelovigen. Met alle gestorven heiligen die gestorven zijn in de Heere Jezus Christus. In Hem die volmaakt Heilig is. En die het ook voor hun heeft gedaan. De heiligen die rusten van hun inspanningen en waarvan de Heilige Geest getuigt, dat hun werken met hen zullen volgen.

Voor eeuwig samen. De Bruidegom Christus met de bruid Zijn kerk, gekleed in smetteloos fijn linnen. Uit genade. Eeuwig leven, zonder zonden. God ter eer. Amen.